

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Upoznajmo evropske susede u trećem dobu!

Anka Konstantinović

Intervju sa Ankom Konstantinović obavljen je u njenom domu na Banjici, u ulici koja nosi naziv po kragujevačkom učitelju koji je streljan zajedno sa svojim đacima. Gospođa Anka taj detalj posebno naglašava jer je i sama ceo svoj život pre svega pedagog i altruista.

Razgovor smo vodili u subotu 7. marta u kasnim popodnevrim satima.

Anka Konstantinović ima preko devedeset godina, ali je veoma čila. Moje poznanstvo sa ovom divnom ženom počelo je preko književnog časopisa u kome saradujem. Ona me je kontaktirala jer je želela da se u časopisu objave priče njene pokojne prijateljice koja je poreklom iz Brankovine. Od našeg prvog kontakta bila sam fascinirana njenom energijom, dobrodušnošću ali i izrazitom inteligencijom. Veliko je bilo moje iznenađenje kada sam shvatila koliko godina ima.

Knjige i čitanje su centar njenog nekadašnjeg i današnjeg sveta.

Razgovor za potrebe projekta smo počele, naravno, pričom o knjigama i završile stihovima koje je gospođa Anka recitovala. Razgovor je trajao veoma dugo jer je osnovni tok bio često presecan anegdotama, sećanjima i pričama koje su se udaljavale od osnovnih pitanja. Neka pitanja koja su bila bolna ostala su bez odgovora i pored mojih upornih ponavljanja.

Njeno detinjstvo i mladost obeležila je njena majka, čija se mudrost i altruizam preneo na Anku Konstantinović. Nakon položene mature u ženskoj šabačkoj gimnaziji nastavlja školovanje na Filološkom fakultetu u Beogradu, na odeljenju za romanistiku. Tu upoznaje svog budućeg supruga, udaje se i rađa dvoje dece. Sa porodicom se vraća u rodno mesto. Nastavlja školovanje na odseku za anglistiku i ceo svoj radni vek provodi u OŠ „Nata Jeličić“. Bila je veoma aktivna i angažovana kao pedagog. Osnovala je jedinstven engleski hor sastavljen od učenica škole koje su pevale poznate engleske peme. Takođe je priredila i četiri publikacije za učenike od petog do osmog razreda u kojima je obuhvatila tridesetak popularnih engleskih pesama. Sa horom Singing girls gostovala je u više navrata na radiju, televiziji i u Domu pionira. Veoma je ponosna na svoj rad u školi. Posle odlaska u penziju seli se u Beograd. Ne iznosi podatke zašto dolazi do te promene u njenom životu. Veoma malo govori o sopstvenoj deci tako da je nejasno u kvim su odnosima. O pokojnom suprugu Relji i majci Stani govori sa velikim poštovanjem i ljubavlju.

Insistira na poštovanju koje je kao dete osećala prema starijima, ali ukazuje i na to da su roditelji njenih roditelja nastradali u Prvom ratu u bolestima koje su došle sa austrougarskim zarobljenicima.

Kada je pitam o njenom životu sada ona vedro odgovara da „Ko dugo živi svašta doživi. Ko mi je kriv.“

Dok opisuje svakodnevicu izbegava priči o povredi, bolestima, maloj penziji. Insistira na pozitivnom, altruizmu, druženju. Njena poruka starijoj generaciji je da ne budu sebični starci. Ne priznaje diskriminaciju starih i tvrdi da nju to ne dotiče. Poruka mladima je da formiraju svoje porodice i da budu optimisti.

Razgovor sa Ankom Konstantinović je bio okrepljujući i kao uvek naučila sam dosta toga novog. Podsetila me je na neke divne stare profesore koji nisu više sa nama. Iz svojih polica sa knjigama izvlačila je u toku razgovora nove i nove zanimljive knjige za decu i odrasle, novinske članke, fotografije, drage predmete. Ipak najdragocenije od svega je njen blistavi um koji je fokusiran na savremenu srpsku književnost i ćirilčno pismo. Za sebe kaže da je ubeđeni ćirilčar i pažljivi čitalac.

U toku razgovora nije mi bila namera da se striktno držim pitanja, ali sam želela da ipak odgovorim na zahteve projekta. Žao mi je što su pitanja tako definisana da ne mogu da uključe čitav serijal anegdota koje osvetljavaju jedan uzbudljiv život, prepun prijatelja, knjiga, žudnje za znanjem, boljim svetom. Ogromna životna energija u još uvek krepkom telu navela me je na razmišljanje koliko je duboko moja sagovornica u pravu: čovek ima onoliko koliko drugima daje.